
Odvážná žena

Elizabeth Haran

ALICE SPRINGS, AUSTRÁLIE – 15. ŘÍJNA 1969

Cassie právě přelétala nad MacDonnellovým pohořím, které se rozprostírá čtyři sta mil západně i východně od Alice Springs. Pod jejím letadlem ubíhaly dva paralelní hřebeny, které byly pokryté červeným prachem. Tato oblast byla velice suchá, jen tu a tam se krčily prořídle keře. Vypadalo to tu podobně jako v Severním teritoriu, a Cassie dokázala tu drsnou krásu ocenit.

Když dorazila do Alice Springs, zakroužila nad městem a řekou Todd, která byla po většinu roku vyschlá. Poté začala klesat a přistála na maličkém letišti, na kterém se nacházel pouze terminál, několik menších budov a pár hangárů.

Bylo to poprvé, co se ocitla ve vnitrozemí, devět set třicet mil od nejbližšího oceánu. Panovalo tu subtropické klima a vzduch tady nebyl nikdy tak vlhký jako na severu země. Léta byla spalující, s velmi malým množstvím srážek, zimy byly naopak krátké a mírné. Alice, jak se městu lidově říkalo, se dříve jmenovalo Stuart, po skotském objeviteli Johnu McDouall Stuartovi, který podnikl několik výprav do australského vnitrozemí a jako první objevil cestu z Adelaide na jihu až do Darwinu na severu země. V průběhu

výstavby telegrafní linky mezi Adelaide a Darwinem byla zřízena telegrafní stanice i v Alice Springs. V roce 1909, kdy tu žilo pouhých dvacet Evropanů, byla postavena věznice Stuart Town Gaol. V ní však byli vězněni převážně domorodci, kteří si odpykávali svůj trest za zabití skotu.

První letadlo ve Stuartu přistálo v roce 1921 a o pět let později zde byla postavena nemocnice. V té době tvořili Evropané pouze čtyřicet procent obyvatelstva. Až v roce 1929, kdy bylo zřízeno vlakové spojení mezi Adelaide a Stuartem, začal počet obyvatel růst a rozrostlo se i město. Roku 1933 bylo město na počest ženy Charlese Todda, průkopníka telegrafu, přejmenováno na Alice Springs.

Cassie vyndala z letadla kufr a kolem blondatých vlasů, vyčesaných do módního drdolu, si uvázala šátek. Letecké brýle vyměnila za sluneční a boty s rovnou podrážkou za elegantní sandály na podpatku. „Tak jo,“ zamumlala si pro sebe. Doufala, že ji u Létajících doktorů přivítají s otevřenou náručí, ale byla připravená na všechno.

Když přicházela k hlavní budově, náhle se ze dveří vyřítila smečka novinářů vyzbrojená propiskami a poznámkovými bloky a lačně se na ni vrhla.

„Vítejte v Alice Springs, slečno Grangerová!“ vykřikl mladý reportér.

„Děkuji.“ Cassie se zastavila. Věděla, odkud vítr vane. Novináře na její příjezd jistě upozornil Frank Majors. „Vy jste uvítací výbor?“ zažertovala.

„Jaký je to pocit být první pilotkou u Létajících doktorů?“

„To ještě nevím,“ odpověděla Cassie upřímně. „Mám radost, že mi toto místo nabídli. Létání je můj život, a proto si myslím, že se mi tu bude opravdu líbit.“

„Na pilotku vypadáte skvěle,“ pronesl jiný novinář a Cassie zaslechla cvakání fotoaparátů.

V duchu si povzdechla. Věděla, že vypadá velmi žensky, měla na sobě lehkou sukni, která jí sahala těsně ke kolenům, a hezkou růžovou halenku ladící k jejím blondatým vlasům. „Nemusíte se oblékat jako muž, abyste mohli řídit letadlo,“ odpověděla co neklidněji.

Jeden z žurnalistů si horlivě zapisoval každé její slovo.

„Jak si myslíte, že vás přijmou kolegové a veřejnost?“ zeptal se další.

„To brzy zjistím.“ Cassie se prodrala davem a vstoupila do budovy. Novináři ji následovali a neustále vykřikovali nové a nové otázky. Přistoupila

k pultu a řekla mladé ženě za ním, že si tu zatím nechá letadlo. Zeptala se na cestu na svou novou základnu, která, jak se ukázalo, byla hned vedle. S hloučkem novinářů v patách se tam vydala.

Když přišla k základně Létajících doktorů, zastavila se, aby odpověděla ještě na jednu otázku. „Ano, před nedávnem jsem vyhrála důležitý závod, a ano, moc se na tuto výzvu těším. Chci pracovat v australském vnitrozemí a je mi ctí být součástí týmu v Alice Springs.“

„Co se to tady sakra děje?“ ozval se hluboký mužský hlas.

Novináři zmlkli a otočili se směrem, odkud hlas přicházel. Ve dveřích se objevil přitažlivý muž, vysoký, svalnatý, tmavovlasý. Měl na sobě bílou košili s krátkým rukávem a lehké černé kalhoty. Zamračeně se díval jejich směrem.

„Co říkáte na to, že bude součástí vašeho týmu pilotka, doktore Monroe?“ vykřikl jeden z novinářů.

Zatvářil se překvapeně, ale potom si všiml Cassie. „Tady nejste v cirkuse. My tady zachraňujeme životy,“ řekl ostře. „Okamžitě opusťte tento areál,“ přikázal. Potom se otočil a zmizel ve dveřích.

Novináři se začali neochotně rozcházet. Cassie vešla do budovy a ocitla se na recepci. Z ní vedly dvoje dveře. Jedny z nich byly otevřené a Cassie spatřila kancelář a v ní dvě ženy, které se spolu bavily.

„Omlouvám se,“ řekla muži a položila kufr na podlahu. „Neměla jsem tušení, že se na mě po přistání vrhnou novináři. Asi jim o mém příjezdu řekl Frank Majors. Myslí si, že by díky mně mohl získat více sponzorských darů. Jsem Cassandra Grangerová, vaše nová pilotka.“

„Pevně doufám, že vás na každém kroku nebude pronásledovat smečka novinářů.“

„To určitě ne,“ odpověděla Cassie. „Ale protože jsem první žena, která pro vás bude pracovat jako pilotka, dalo se předpokládat, že to bude tisk zajímat.“

Povzdechl si. Spíše nespokojeně než s úlevou. „Jsem doktor Mike Monroe,“ představil se odměřeně. Cassie byla ráda, že k nim v tu chvíli přišly obě ženy, které předtím zahlédla v kanceláři.

„Dobrý den,“ pozdravila ji mladší z nich přátelsky. „Vy určitě budete naše nová pilotka.“

„Ano, jsem Cassie Grangerová.“

„Já jsem Kirra,“ usmála se. „Jsem zdravotní sestra, ale to jste jistě poznala podle mé uniformy. Jsem také první austrálská žena, která pracuje pro Létaující doktory,“ dodala hrdě.

„To je skvělé. Těší mě, že vás poznávám, Kirro,“ odvětila Cassie přátelsky.

„A já jsem Jeannie Batsonová a jsem tu zodpovědná za rádiové spojení,“ představila se druhá žena a pozorně si Cassie prohlížela.

„Těší mě..., že vás všechny poznávám.“ Cassie letmo pohlédla na mrzutého lékaře.

„Tyhle dvě vám ukážou, kde budete bydlet,“ prohodil Mike Monroe chladně. „Ale nevím, jestli vám bude naše ubytování dost dobré.“

Cassie dobře věděla, na co naráží. Koneckonců nebyl první, kdo jí naznačoval, že by se pilotky neměly oblékat tak elegantně. Ale ona si chtěla dělat věci po svém a jít příkladem. „Včera jsem spala ve svém letadle, takže měkká postel bude přímo luxus,“ odvětila.

Mikea to očividně překvapilo. Pravděpodobně předpokládal, že přiletěla civilním letadlem. Po chvíli téměř neznatelně kývl, odešel do své kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Cassie byla zklamaná. Samozřejmě neočekávala červený koberec, ale doufala, že ji přijme o něco lépe. Myslela si, že se k ní bude chovat přátelsky, když spolu budou trávit v letadle spoustu času. Obrátila se k ženám. „Tak vřelé přijetí jsem od doktora Monroea vůbec nečekala. Jsem ohromena,“ zažertovala.

Obě ženy na ni chvíli překvapeně zíraly, pak se ale Kirra zahihňala a Jeannie protočila oči a široce se usmála. Všem třem bylo jasné, že si budou skvěle rozumět.

„Nesmíte se na něj zlobit,“ řekla Kirra tiše.

„Doktor Monroe velice tvrdě pracuje, takže je neustále unavený a často má špatnou náladu. Někdy je doslova protivný. Ale pacienti ho milují a on by se pro ně rozkrájel,“ vysvětlovala jí Jeannie. „Brzy si na něj zvyknete.“

„Určitě,“ souhlasila Cassie. *Ale zvykne si on na mě?* pomyslela si.

„Ukážu vám váš byt. Je vzadu na dvoře, hned vedle mého.“ Kirra vyhrabala ze zásuvky klíč. „To je tak skvělé, že tu máme další ženu. A navíc pilotku!“

„Děkuji.“ Cassie zvedla svůj kufr.

„Ale na to, že jste strávila noc v letadle, vypadáte opravdu krásně,“ poznamenala Jeannie.

„Pohodlné to zrovna nebylo, ale alespoň jsem se pár hodin vyspala,“ řekla Cassie a následovala Kirru dozadu na dvůr, kde stálo několik květináčů, stůl a židle. Všimla si kbelíku s pískem, na kterém ležely nedopalky cigaret. Některý z jejích kolegů tedy kouří. Kirra ji vedla k budově, která se skládala ze čtyř bytových jednotek, a odemkla dveře s číslem čtyři.

Cassie vešla do malého obývacího pokoje, ve kterém se tísnila dvě křesla a konferenční stůl. Zatímco se rozhlížela, Kirra roztáhla závěsy a otevřela okna, aby vyvětrala. V kuchyňském koutě byly dvě plotýnky, ale bez trouby, dále dřez, kuchyňská linka a malá lednička.

„Vana tady asi není, že?“ zeptala se, když nakoukla do koupelny.

„Ne, jenom sprcha,“ odpověděla Kirra. „Zato je tu silný tlak vody, a to oceníte při umývání vlasů.“

„V pořádku. Stejně se sem budu chodit asi jen vyspat.“ Cassie vešla do ložnice a položila kufr na postel. S potěšením si všimla malé skříně.

„V tomhle bytě nějakou dobu nikdo nebydlel, takže se tu musí trochu poklidit. Ale jsem si jistá, že se tu brzy zabydlíte,“ řekla Kirra. „Já bydlím hned vedle. O víkendech jezdím za mamkou. Táta loni zemřel, a protože i moji sourozenci už odešli z domova, cítí se někdy osamělá. Jeannie má ve městě manžela a děti, takže jezdí každý večer domů. Byt doktora Monroea je na druhém konci budovy. Roy, druhý pilot, bydlí ve dvojce. Když si ale zajede do města a zajde s kamarády do hospody, často pak přespí u své sestry.“

Cassie přikývla. „Doktor Monroe je svobodný? Nemá rodinu?“

„Nemá. Ani Roy. Jeannie jim říká staří bručouni.“

To, že byli oba náladoví, Cassie moc nepotěšilo. „Shora to nevypadalo, že bych si mohla jen tak zaběhnout do města,“ změnila téma.

„Je to asi osm mil. Trošku delší procházka, v tomhle horku.“ Kirra ukázala na Cassiiny nohy. „Hlavně v takových botičkách.“

„Asi si budu muset pořídit auto,“ uvažovala Cassie.

„Ano, nebo kolo.“

Cassie si myslela, že Kirra žertuje, ta ale vypadala, že mluví vážně. „To bych radši jela na koni.“

Kirra se zasmála. „Tak toho ve městě neseženete. Kde vlastně máte letadlo?“

„Na letišti. Musím si pronajmout nějaký hangár.“

„S tím vám rádi pomůžeme,“ vyhrkla Kirra. „Počkejte... v hangáru Léta-
jících doktorů je určitě volné místo. A nemusela byste nic platit.“

„To by bylo skvělé,“ zaradovala se Cassie.

„Zařídím to. Odkud jste?“

„Z Darwinu.“ Cassie najednou zněla podrážděně. „Copak vám o mně
doktor Monroe vůbec nic neřekl?“

„Myslím, že toho o vás moc neví. Teprve před pár dny se dozvěděl, že
přijedete. Nevím, co mu řekli, ale on se na nic dalšího neptal. Nám jenom
oznámil, že dnes přijede nová pilotka.“

Cassie zarazilo, že ho o jejím příjezdu neinformovali dřív. „Asi není úplně
nadšený, že jsem žena.“ To pro ni nebyla žádná novinka.

„K tomu se nijak nevyjadřoval. On toho moc nenamluví. Na to jsem pře-
bornice já! Až vás bude mé žvanění unavovat, prostě mi řekněte, ať na chvíli
zmlknu.“

Cassie se usmála.

„Jak dlouho vám vůbec trvala cesta z Darwinu sem?“

„Vyzabila jsem včera za svítání, v Katherine a Daly Waters jsem doplnila
palivo a přenocovala v Tennant Creek, kde jsem ještě jednou natankovala.
Našla jsem tam sice hotel, ale ten byl zavřený, takže jsem prostě přespala
v letadle. Mimochodem, ráda bych si prohlédla stroj, kterým budu létat.“ Je-
jímu otci se skutečně podařilo sehnat De Havilland DHC-2 Mk, takže si ho
mohla trochu osahat, a Bertie jí ukázal základní údržbu.

„Samozřejmě,“ přikývla Kirra a vyšla ze dveří. „Támhle je ještě prádelna
a pračka, tu můžete kdykoli použít.“ Ukázala směrem k zadní části budovy
a Cassie spatřila prádelní šňůru.

Vtom vystrčila ze zadních dveří hlavu Jeannie. „Připrav se, Kirro,“ volala.
„Poletíte na Phillipsovu farmu.“

„Už pádím.“ Kirra se obrátila ke Cassie. „Musím běžet. Letadlo, kterým
budete létat, je to, co tu zůstane po našem odletu.“

„Dobře.“ Cassie se dívala za odcházející Kirrou. Uvědomila si, že jí dok-
tor Monroe vlastně neřekl, kdy má nastoupit. Nevěděla, jestli mají nějaké
služby, nebo k zásahu letí pilot, který je zrovna k dispozici.

Když došla před základnu, zahlédla doktora, jak spěchá s brašnou k leta-
dlu. Vrtule už se točily a ona spatřila v kokpitu něčí siluetu. Po chvíli vy-
běhla ze dveří i Kirra a zamířila k letadlu. Vlezla dovnitř, dveře se zavřely

a letadlo se rozjelo po vzletové dráze. Cassie si zastínila rukou oči a sledovala, jak se stroj odlepil od země.

Rozhodla se, že využije chvíle klidu, vysprchuje se, umyje si vlasy a pak si půjde omrknout své nové letadlo.

„Neruším?“ zeptala se Cassie. Sprcha ji osvěžila a vlhké vlasy příjemně chladily. Právě se vracela z první obhlídky letadla a rozhodla se, že ho hned zítra ráno důkladně prozkoumá.

„Vůbec ne,“ usmála se Jeannie, která seděla u vysílačky. „Vezměte si támhleto židli.“

Cassie se posadila. Její zrak padl na dvě mapy, které visely na stěně. Na jedné byla celá Austrálie. Druhá, mnohem větší, zobrazovala Severní teritorium. V této mapě byly zapíchnuté špendlíky. „Na co jsou ty špendlíky?“

„Znázorňují města a velké i malé farmy, které budete navštěvovat,“ odpověděla Jeannie.

Cassie se zarazila. „Vždyť jich je strašně moc!“

„To ano. Proto taky máme dvě letadla. Upřímně řečeno, někdy bychom potřebovali ještě alespoň jedno.“

„Ale vždyť je tu jen jeden lékař. Ten bude těžko na více místech zároveň.“

„Se spoustou případů si poradí Kirra sama. Ale pokud je potřeba lékař, a doktor Monroe je u jiného pacienta, povoláme lékaře z nemocnice. A toho pak na místo dopravíte vy nebo Roy.“

„Máte něco jako rozpis služeb?“

„Ne, musíte být k dispozici od pondělí do soboty. V neděli bude mít jeden z vás pohotovost, takže volno máte každý druhý týden v neděli. Souhlasíte s tím?“

Cassie se v duchu usmála. Strávila nespočet dní a týdnů rozvážením humanitárních balíčků do odlehlých oblastí Kimberley a Pilbary a ani jedinkrát ji nenapadlo, že by si mohla vzít volno.

„Tahle práce není pro bábovky, ale mám takový pocit, že to vy zrovna nejste,“ dodala Jeannie.

„Určitě ne. A hlavně bude úžasné trávit třináct dní ze čtrnácti ve vzduchu.“

„To je dobře. Mike už delší dobu žádal o druhého pilota, ale vždycky to ztroskotalo na penězích. Každopádně si myslím, že se vám tu bude líbit. Kdybyste cokoli potřebovala, dveře mé kanceláře jsou vám otevřené.“

Cassie se zrovna chtěla zeptat na svého předchůdce, ale vtom se na vysílačce rozblikala červená kontrolka.

„No a je to tady.“ Žena na druhé straně úpěnlivě prosila, jestli by k nim doktor Monroe nemohl zítra přijet. Jeannie se snažila zjistit podrobnosti, aby posoudila, jestli můžou počkat do zítřka. Cassie poslouchala, jak Jeannie dává ženě rady ohledně horečky a vyrážky jejího dítěte. *Ta se vyzná*, pomyslela si uznale Cassie. Když Jeannie hovor ukončila, Cassie se jí zeptala, jestli je zdravotní sestra.

„Nejsem, tedy ne tak docela. Začala jsem studovat,“ vysvětlila, „ale když se uvolnilo místo u Létačících doktorů, studium jsem okamžitě ukončila. Za ta léta jsem se tady hodně naučila. V žádném případě bych si netroufla diagnostikovat něco vážného, ale s horečkami, vyrážkou, bodnutím, menším poraněním, žaludečními potížemi a podobnými drobnostmi si umím poradit. Dalo by se říct, že moje práce je něco jako prvotní posouzení situace. A pak se rozhodnu, jestli tam pošlu lékaře, nebo jen zdravotní sestru.“

„Jak dlouho už tady pracujete?“

„Sedm let.“

„Doktor Monroe je tu taky tak dlouho?“

„Ten nastoupil až po mně. Jsem tady služebně nejstarší,“ zasmála se Jeannie.

„Nemůže být přece tak těžké s ním pracovat...“

„To netvrdím. On je jen dost uzavřený.“ Na chvíli se odmlčela a potom dodala: „Ale dejte si pozor na Roye. Vůbec nebyl nadšený z toho, že k nám přijde pilotka. Pracoval u letectva a tvrdí, že ženy patří do kuchyně, a ne na místa, která jsou odjakživa vyhrazená mužům. Kdyby záleželo na něm, neměli bychom žádné vojákyňe, lékařky a už vůbec ne pilotky.“

„Díky za varování,“ vydechla Cassie vděčně. „Počítala jsem s tím, že to tu nebudu mít lehké, takže mě jeho postoj nezaskočil. Jen doufám, že mi nebude házet klacky pod nohy.“

Jeannie pokrčila rameny. „Budete mít každý svoje letadlo, takže v tomto ohledu to snad bude v pořádku.“

„Věřím, že ano,“ vzdychla Cassie a doufala, že má pravdu. „Mimochoodem, Kirra mi říkala, že bych mohla mít svoje letadlo v hangáru Létajících doktorů. Myslíte, že by to šlo? Pokud ne, poohlédnu se jinde.“

„To hned zjistíme.“ Jeannie zvedla sluchátko a vytočila číslo. „Glene, mohl bys na chvilku přijít do kanceláře?“ zeptala se. „Děkuji.“ Zavěsila a obrátila se ke Cassie. „Glen Wilkinson se stará o všechna naše letadla. Má opravdu zlaté ruce, je rychlý a velice šikovný. O motorech ví snad úplně všechno.“

„To je jako Bertie, který pracuje pro strýčka Geoffa,“ řekla Cassie. „Strýček se vždycky směje, že Bertie by naučil létat i sadu svorníků.“

Jeannie se zasmála. „Glen je úplně stejný.“

Dveře se otevřely.

„Tady jsme, Glene!“ zavolala Jeannie ze své kanceláře, a po chvíli se ve dveřích objevil muž.

Podle Cassiina odhadu mu mohlo být kolem padesáti. Skráně měl trochu prošedivělé a tvářil se velice přátelsky. Cassie měla pocit, že mu může důvěřovat. Na nose se mu leskla skvrna od šmíru.

„Ty nemáš v hangáru zrcadlo?“ zeptala se Jeannie s úsměvem. Vstala a kapesníkem mu šmír setřela.

„Do zrcadla se dívám jen ráno při holení. To bohatě stačí.“ Glen se na Cassie usmál a v hlubokých hnědých očích mu zajiskřilo.

„Ráda bych ti představila Cassandru Grangerovou, naši novou pilotku,“ řekla Jeannie. „Cassie, tohle je Glen Wilkinson, hlavní letecký mechanik a chlapík pro všechno.“

„Tak vy jste ta nová pilotka! To je mi ale změna k lepšímu!“ pronesl Glen se širokým úsměvem. Pak se zarazil. „Já to jméno ale odněkud...“ Vytřeštil oči. „Nevyhrála jste nedávno ty letecké závody v Americe?“

„Ano, vyhrála.“ Cassie překvapilo, že o tom ví.

Glen se rozzářil. „Vždyť jsem říkal, že jste mi povědomá. Moje dcera by chtěla být pilotkou, proto jsme se na ty závody dívali v televizi. Jste její velký vzor.“

„To ráda slyším,“ řekla Cassie upřímně.

„Vy... létáte závodně?“ vydechla Jeannie udiveně.

„Ano, pár závodů jsem už absolvovala,“ odpověděla Cassie skromně, ačkoli nikdy neskončila hůř než třetí.

„To je úžasné!“ Jeannie byla očividně nadšená. „Já jsem věděla, že mě má intuice neklame. Jsem ráda, že můžu pozorovat, jak se ženě povede v takzvaném mužském povolání nebo sportu.“ Podívala se na Glenu. „Bez urážky.“

„V pohodě, vždyt mám tři dcery. Takže co pro vás můžu udělat?“

„Cassie potřebuje místo, kam by mohla postavit svoje letadlo. Půjde to v hangáru?“

„Záleží na tom, s čím létáte.“

„Piper Cherokee.“

„Dokonalý malý stroj. Pro ten se místo určitě najde. Chcete ho hned ukli-
dit?“

„Mám ho zatím na letišti, takže budou určitě rádi, když se ho co nejdřív zbaví.“

„Tak pojďte se mnou,“ vyzval ji Glen. „Dáme ho do našeho hangáru.“

Přeložila Lenka Kubešová